

Redigeret af D. Diderichsen, Justitsraads

Forlaget af Anne Marie salig J. P. Kostoeks Enke. Trykt hos Brødrene Kostoeks

Korsendes, i Folge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Valkeposterne i Danmark og Hertugdømmene.

Kjøbenhavn, den 14de October.

Hans Høiheids Prinds Christian har, i Folge Efterretninger fra Neapel, observeret Partial-Solformørkelsen den 7de f. M. i Selskab med den berømte Lærde, Hr. Piazzi.

Angaaende Thorvaldsens Ophold i Dresden havde følgende Efterretninger: Den 6te September ankom den saa almindeligen hattede Kunstner til Staden. Den følgende Morgen besøgte han allerede meget tidligt Galleriet. Fra Mund til Mund spredte de ham der ventende Kunstvenner det glade Budskab: Thorvaldsen er kommen! Alle glædede sig længselssfuldt efter at iagttage et Indtryk, som Kunst og Naturens Skæde vilde gjøre paa den erfarne Kiender og Mester. Da han indtraadte med det ham saa egne Udtryk af Kraft og Mildhed, af Værdighed og faderlig Venlighed, da man saae den ædle, kraftfulde Skabning fuld af nordisk Gedigenhed og sødlig Glæde, med de rene Træk, i hvilke hans skarpe Blik forenede sig med den inderligste og mest velvillige Godmodighed, faldt enhver strax: Det er ham! den uadødelige Mester, Nordens Søn og Romens Borger! Alle de tilskuedøende Kunstnere og Kunstnerinder fulgte stille og beskeden i nogen Graad hans Skridt. Der herskede den mest arefrygtfulde, dybtste Kærlighed: Alle faldt, i Dag vandrer en Kunstners Høiagtelse igennem disse saa ofte af Monarker besøgte Haller og alle Hjerter bankede høiere ved Synet af denne berømte Mand, denne Marmorets Betænder, Herkules i Formernes Rige; thi han vilde sig ligesaa fordringsløs og ligefrem som selvstændig og magtig. En ung Dans, hans Elsker, ledsagede ham. Med det Kælelske dvalde han ved de forskellige Marmorværker; fra Correggios Madonna og Raphaels Syttende Madonna kunde han neppe rive sig løs; med inderlig Begejstring og Hæderlighed hang hans Blik ved dem. Han dvalde længe og glædede sig forud ved den Tanke, at vende tilbage den følgende Morgen. — Om Eftermiddagen besøgte han Antikerne; Aftenen tilbragtes hos Tisch som han havde lært at kiende i Rom. I Løvedags Morgen var han Tilhører ved den værdige Hofraad Böttigers Forelæsning; om Eftermiddagen besøgte han ganske alene Galleriet og om Aftenen hørte han den italienske Opera; ved hans levende Deeltagelse af Musikken erkjendte man atter Bekræftelsen af den skønne Sandhed, at jo større en Kunstner er des rigere er ogsaa Harmonien af alle hans Kælelsker og des mere receptiv bliver han for de andre Kunstnere, der dog alle kun ere Straaler af en og samme Sol. Han befandt sig i den kunstsejlede Grev v. Bombelles Loge. (Grev v. Bombelles, nuværende kejserlig efterrigtig Befandt i Dresden, er bestemt til i samme Charge at afgaae til Neapel, saasnart en lovmæssig og uafhængig Regjering vil eksistere i dette Rige. Man ventte doglig hans Efterfølger Grev Paisp).

Thorvaldsen kaldte Dresden et lille Rom. Den mærkeligste Feil til den store Kunstners Ære havde Sted i Søndags Aften hos Professor Wathel. Ræsten alle Residentens Professorer og Kunstnere vare her forsamlede; enhver erindrede glad sin tilbragte Ungdomstid i Rom. Professor Wathel's Local er udmærket stent og egner sig ganske til en saadan Høiidelighed; Spisefalen har en stor Balkon ud til Gaugen. Dette passede fortreffeligt til den fæderede Overtællelse. Da alle Glassterne sadde tilbords, hentede Kl. 10, tændte langt borte en fættig Marsch; Musikken kom stedse nærmere, og imellem de ridsende Fontæner og de dunkle Træer saae man en Række af fæderende Unglinge. Alle de paa Akademiet studerende unge Kunstnere havde af fri, egen Hiertendrift forenet sig til denne skønne Høiidelighed. Da de fremtraadte paa den foran Balkonen aabne Plads bragte de den store Kunstner et jublende tre Sange igientoget Vivat. Nu gik Musikken over til en rørende Adagio; Unglingene dannede en Kreds, og to unge Kunstnere, Kraft fra Kjøbenhavn og Wagner fra Stralsund fremtraadte i gammeldags Dragt, med lange nedfaldne Loffer, bærende hvide Katter; midt imellem dem fremtrådte nu en ung Ru sinek ved Ravn Coopmann fra Hambura; denne holdt nu med ædel, beskeden Ansind en kort dødsfald Tale til Thorvaldsen og overrakte ham derpaa samme Keitiligt, under Musikens Toner. Thorvaldsen var saa inderlig rørt, at han neppe formaadede at tale; han trykkede de begejstrede Unglinge til sit Hjerter, lovede dem den fæderligste Understøttelse og Omfarg i Rom og forskleede dybt rølet, at denne Aften vilde stedse høre til hans Livs saligste Erindringer! — De unge Kunstnere henrykkes alle over den tierlige Waade, hvorpaa den beskeden Mand optog Alt. — Mandagen tilbragte han hos Billedhugger Potrich, hvis Søn er hans Elsker, og i Tirsdags Morges forlod han den vestlige Kunststad. — Han er, som bekendt, allerede indtraffen i Warchau, hvor man ligeledes kapper om at vise den store Mester fortient Hæder.

Kjøbenhavn, den 6te October.

Vor Hofst her i Lanen faldt godt ud; men i de saae kaldte Røge i Wæstren skal den neppe endnu vare endt, for medelst det vedholdende Regnveir. Det opløstes og indtræder i denne Tid en Del Haare til Engelland for en Kjøbmands Regning fra London; Prisen er i Specie pr. Tonde. De andre Kornsorter spørges ikke om.

Skarlagensfeberen begynder nu ogsaa at graffere her, dog ikkun blandt Børn og unge Mennesker under 16 Aar. For om muligt at standse Smittens Udredelse, forbydes alt Samkvem af Udekommande med de Syge, saavidt det er muligt for Politiet at paasee dette, ved at opløse Smittesiedes paa Husene, hvor Sygdommen graffere og at inquireere til udestemte Læger. Hvor Keitigheden tilkæder det, affindes de

Syge i særskilte Mængder fra Huset's øvrige Folk, Alt efter den Seftedshofskud, Hr. Kancellieraad Hoff Hansens Koran-
Kælning. Hidtil er ingen død af Sygdommen.

(Hemp. No.)

Søndagen den 15de October Kl. 1 begynder jeg, i Selskabet Eltes Locale i Badstuestræde No. 124, Forelæsninger over Noiserne eller den nyeste politiske Historie. Udgangs-
kort erholdes for 5 Rbd. i Krupalgaden No. 50, anden Sal.
J. Kragb Hoff.

Prædikanterne paa søndag efter
Trinitatis.

Høimæsse: Holmens Kirke, Hr. Holm. Helliggeis-
tes, Hr. Dr. Kosob. Trinitatis, Hr. Dr. Wynster. Petri,
Hr. Dr. Kochen, Kl. 10. Frelsers, Hr. Biskop Fabricius.
Frederiks, Hr. Pastor Schrøder, Kl. 10. Garnisons, Hr.
Professor Brorson. Citadellens, Hr. Esmarch. Reformeert,
Lydsk, Hr. Pastor Berkenhout, Kl. 9½. Reformeert Kristi,
Hr. Professor Mourier, Kl. 11. Wartou, Hr. Rothe. Al-
mindelig Hospital, Hr. Gude, Kl. 8½. Abel Cathrines
Stiftelse, Hr. Gude, Kl. 10. Dombuudscapellet, Hr. Klis.
Stokhuset, Hr. Schlotte, Kl. 9½. Blaataarn, Hr. Henrik-
sen, Kl. 11½. Frederiksberg By, Hr. Gredland, Kl. 9.

Aftenfang: Holmens Kirke, Hr. Klis. Helliggeis-
tes, Hr. Bull. Trinitatis, Hr. Valudan. Frelsers, Hr.
Fenger. Garnisons, Hr. Zoffmann. Wartou, Student de
hemmer.

Postetterretninger.

(Et Hamb. Corresp., Berleshaale, aly. Zeitung og Altonas Mercur.)

Paris, den 3die October.

Hertuginde af Berry's Son har erholdt følgende
Ravn og Titel: Henry Charles Ferdinand Dieudon-
né d'Artois, Hertug af Bourbons. Skulde denne Thron-
arving engang komme paa Thronen, da faaer han Ravn
Henry V. Maatte han da føre en lige saa lykkelig Regle-
ring som den engelske Konge af dette Ravn, og blive ligesaa
høit æfset som den franske Henry IV.!

Om Tirsdagen, Prindsens Godseftdag, havde mere end
20 000 Venner forsamlet sig udenfor Thuillerierne. Hans
Majestæt Kongen, Monsieur, Hertugen og Hertuginde af
Angoulême, der vare komne tilbage fra en Falket i Slots-
kapellet, stille sig paa Balconen og bleve modtagne med en
almindelig Jubel. Kongen gav derpaa et Tegm med Haan-
den, at han ønskede at tale. Stroy hersele dog Stillehed og
Hans Majestæt sagde da med lydlig Stemme:

"Mine Vinner! Eder's Glæde gior Min hundreddobbelst.
Og Alle er i Dag født et Barn; engang skal han vare Eder's
Fader; han vil ikke Eder som Jeg og alle Mine ikke Eder!"

Disse Kongens Ord bleve optagne med uendelig Jublen
af den forsamlede Mængde.

Operaen Le Rossignol og Clarya sionne Ballet var be-
stemt til at gives denne Aften; men paa allerhøieste Befaling
blev opsat Racines Athalie med alle Eherene. Efter Trago-
dien affang Bonel flere vakre Couplets. Følgende blev især
optaget med stormende Bifald og flere Sange forlangt:

Enfin il est temps qu'on espère

Que tous les Français déssanis

Qui s'agittaient près du tombeau du père

S'embrasseront près le berceau du fils.

Om Aftenen, Micheldags Aften, var hele Paris paa det
mest glimmende illumineret.

Som bekendt Rusde der kun solutteres med 12 Rand-
stub, naar Hertuginde blev forlost med en Prindsesse; det
imod med 24, naar det var en Prinds. Sigten de dertil er
følgende lille Impromptu:

Grande peur, grande joie, impromptu écrit sous la
dictée d'une pièce de vingtquatre.

Le canon! comptons bien. "Un — qu'on fasse silence

"Deux — chut! trois — dix encore et Dieu sauva la
France!

"Quatre — ah, grand Dieu! cinq . . . six — comme
le coeur nous but

"Sept — console-nous . . . huit — de l'horrible at-
tentat.

"Neuf — D'un bon peuple . . . dix — exauce la prière!

"Onze — du plus beau jour fais briller la lumière!

"Douze . . . quel effroi! treize . . . à France! Pen-
tends-tu?"

L'enfer nous prit Berry, le ciel nous l'a rendu.

München, den 3die October.

Da man har dragt i Erfaring, at det revolutionære
neapolitanste Hof vil sende en Ambassadent hertil, saa er
det ved Grandserne bleven befalet, ikke at lade ham passere.

Catania, den 10de September.

Ikke for den afdøde Cardinal Rastel blev Cardinal
Gregorio valgt til Protector for den hellige Johannes-Or-
den af Jerusalem (Maltbeser Ordenen), der her, som be-
kendt, har sit Hovedsæde. Efterat Volget var fuldendt blev
Protectoren, under de sædvanlige Høitideligheder, prodet med
Ordenens store Kors. Indkomsterne af det herberende, un-
der Erkebispens af Montreal staaende Bispedømme, der især
beskæft i hvad der kan faaes ind ved Salg af Sne fra
Bierget Etna, have i dette Aar været meget betydelige.

Mailand, den 24de September.

Ved Brev fra Corsu af 29de August have vi faaet den
fælle Efterretning, at Kastningen Prevoza, efter 2 Dages
Kamp den 28de har overgivet sig til Storberrers Tropper,
og at Veld Pasha, Ali's Son, har frivilligen udlæderet sig
selv til den tyrkiske Raaedes Anfører. Daaaa Sulph's be-
rømte Klippe har anerkendt Portens Overberredømme. End-
nu holde sig Janina og Zepelini, hvor Ali har indsluttet
sine Skatte; men de ere sat omgibne af de tyrkiske
Tropper.

Ydere Efterretninger fra Corsu under 3ite mæde, at
Epirus næsten frivilligen har underkastet sig. Santi Qua-
ranta og Butruto, saavel som alle andre faste Pladse i denne
Provinds, have overgivet sig uden nogen Modstand. Den
ottomanniske Flaade er i Folge disse gunstige Begivenheder
gaaet under Seil til Parga, imedens Rustaphas Pasha's
Sønner, der efter deres Faders sørgelige Endeligt og deres
gamle Stammes næsten fuldkomne Udryddelse ved Ali Pa-
sha, vare flugtede til Konstantinopel, tørkende efter Havn,
droge til Lands mod Parga, hvor en Redou af Ali com-
manderer. Efter en 10 Dages vderst haardnakket Kamp ind-
faae Ali's Redou, Muhamed Pasha, sit uundgaaelige Fald,
og flugtede om Ratten til den tyrkiske Flaade, for at overs-
give sig selv til Storberrers Raaede. Flaaden har derpaa
atter vendt sig mod Prevoza, hvorhen de øvrige Tropper
fulgte dem til Lands.

Konstantinopel, den 23de August.

Den 7de i d. M holdtes den første Conferens mellem
den russiske Gesandt og Portens Commissariat angaaende
Korflaringen af Bucharest-Tractaten. Man er kommen overt-
ens om, at forsamlet hver 14 Dage, og efter det af Rus-

land gjorde Høflig at forlange Artikel for Artikel i bemeldte Traktat, at blive enig om hver især, at optage en Protokol derover og at sende det Afstale enkelt til begge Hofers Ratifikation. Denne Fremgangsmaade kalder man fra russisk Side *modus collectivus*, et Udtryk, for hvilket Vorten i Begyndelsen var bange, da den ikke forstod Meningen deraf.

Vorten iagttager endnu bestandig en dyd Læghed angaaende deres Fremgang, med Lly Pascha. Keis Effendi har forlangt, at den engelske Gesandt vilde forbyde Gouverneuren over de joniske Øer at tilstaae Rebellere at Tilflugtssted for ham og hans Skotte. Hr. Frere har naturligvis erklæret sig ubesværet til at give saadan Befaling, men lover at give saavel Gouverneuren som den engelske Regjering Efterretning om Vortens Ønske.

(I n d s e n d t .)

Til Eds paa en Vens Brev, hvori Embedsmændene med megen Varme skal forhoedes, har Philotas i Kiøbenhavns Skiberie No. 80 til 82, overveiet Forholdet, hvori Statens Embedsmænd staae til Publikum, eller de Underaarsere, som ikke ere Embedsmænd. Allerede det, at Philotas foreskriver Embedsmændene og Publikum som to hinanden modsatte Partier, — Angrebet, han, efter egen Tilslaaelse, gjør paa Embedsklassen — og Erklæringen, at ville tage sig ribderligt af Publikum, som den søgere Part, vækker Forbormod mod Upartiskheden i hans Ansættelser. Men følgende Udsættelser maa endmere forøge denne Forbormod: Embedsmændene ere til Værd for Staten, Statssamfundets fortærende Medlemmer: Embedsmændenes Rettigheders Krænkelser omrøses med Lukenhed: Paa Pluraliteten af Embedsmænd anvendes et haardt Sprog fra en af Bibelens Bøger, der gaaer under Kong Salomons Raad: *Vor Lovgivning, Statsorganisation, og Praxis beholdes for at værne om den uretfærdige Embedsmænd.* Disse Philotas's, ligesaa uretfærdige og urigtige som Slæve, Ansættelser af Embedsklassens Forhold til Publikum, have imidlertid væk en Sensation, der foranlediger mig til osiere at prøve dem.

Raar P. omtaler Embedsklassen som en tærende ikke erhvervende Klasse, som altsaa en Værd for Staten, saa taler han jo, som han vilde kalde al Regjering, al borgerlig Orden, en Værd, thi Stat uden Embedsmænd til Ordens Overholdelse kan ikke tænkes. Raar Embedsmændene svæver til sin Beskæftigelse, naar i en Stat ikke gives flere Embedsmænd, end dens Organisation kræver, saa er nok Embedsmændene en i Staten ligesaa erhvervende Værd, som Landmanden og Fabrikanten det er. Vidroger saaledes den Lærer, der aarlig danner flere Englørge, til engang at blive i Staten nyttige Borgere, ikke ligesaa vel til Rationalproduktionen, som en Bonde, en Haandværksmand? Kan den konydige Styrmand, der til Udlandet bringer sit Fæderlands Rationalprodukter, ikke ligesaa vel kaldes en erhvervende Borger, som de hans Væbborgere der nærmest skides disse Produkter? Gialder ikke det Samme om Embedsmændene, der holder i sit Embede den Orden, der indbringer Staten ikke mindre Fordele end Handelen og Agerbruget? Skulle Kollekturen, eller, som vi kalde ham, Præsten, der staber en opløst sædelig Menighed af Koff, der for vore de usædeligste, være en fortærende Medlem i Statsamfundet? Kort, Inddelingen i den fortærende og den erhvervende Borgerklasse, med Hensyn til Statens Embedsmænd, er falsk, opfundet uden tvivl af en Jakobiner eller Demagog, der, maaskee selv Embedsmænd, har under den vilde stule sin egen fordelagtige Embedsstilling. Kun Epilleren, og Agerkarlen, og de unyttige Embedsmænd kunne regnes til Statsamfundets fortærende Medlemmer. Og monne ikke selv i den saakaldte

erhvervende Borgerklasse findes saadanne fortærende Medlemmer? Kunne ikke hertil henføres mange vor paa Fastlagsfesternes Beføstning levende Voreskifter? Saa vigtig derfor Embedsmændene ere for Staten, saa vigtig er vist og Haandhævelsen af dem tilslaaede Rettigheder og Indkomster. Naaske har just Krænkelser heri, en Folge af de trokkende Tider, voldet den ulpkelige Stilling, mangen Embedsmænd nu er geraadet i, og hvis Værd derfor ter være mindre Uretfærdighed end Skadebringende. Naaske ter mangen just Uretfærdig Embedsmænd bedst lunde give Rede og Rigtighed, fordi han har været slog nok, til i sine ulpkelige Aar at bruge de Rettigheder, som gaves til ifølge sin Stilling at berige sig, som oftest ved de ham betroede Penge. Thi saa man ikke da haade høiere og lavere Embedsmænd at participere i Kaperier, Leberanser, Kommissionser og saadanne flere Erhvervsfælder, der altid kollidere med Embedspligter. Haardt, og man kan vel sige oprørende er derfor Philotas Ansættelse, i Auleddning af sine ulpkelige Embedsmænd, af det Sprog: *Skaf den Uretfærdige bort fra Kongens Tjeneste, saa befæstes hans Trone ved Retfærdighed.* Men end haardere og oprørende, og dertil sig selv modsigende, ere Beskoldningerne mod vor Lovgivning og vor Statsorganisation, der skal værne om den pligtforsømmende Embedsmænd, naaske Philotas paa to Steder i sit Brev tilslaaet, at vi have Exempler nok paa Embedsmænd, som ere satte under Tilstale. Saa lieder han da ikke de mange Embedsinstruxer, de mange Forordninger og Love, der, lige fra Kristus den Hentes almindelige Lovbog, afhandler vore haade overordnede og underordnede Embedsmænds Pligter. Disse Love kan ingenlunde tilregnes en for eftergivende Praxis, om denne og var bestilt; og hans Plan til at have den er urigtig, ufødselig, og stridende mod en god Statsorganisation, som det følgende skal vise.

Hverken med de Autoriteter, der anlægge Sag mod den forsømmelige eller uretfærdige Embedsmænd, eller med de en saadan Forbryder dommende, er Philotas fornøiet. I første Henseende paastaar han, at Statens Sikkerhed for og imod flette Embedsmænd var langt større, naar Sager imod dem kunne anlægges af Private, end nu de anlægges af Overværdigheden eller den høiere Autoritet. For nu at begrunde denne Paastand, viser han Forholdet, der til fælles Samvirkning ber være mellem den høiere og den underordnede Autoritet. Han gjør opmærksom paa, at han har fremmet den underordnede Embedsmænds Udnavnelse, og derfor har en naturlig Tilbedelighed til at forsvare ham. Han bemærker saa, at for at bringe Ære og Kraft i Statsregjeringen, ber enhver Embedsmænd ansee sine høiere Autoriteter for hans naturlige Defensorer, paa hvis Velvilje og Forsvar, han steds ber lunde give Regning. Men denne hans Ansættelse af Forholdet mellem den over- og underordnede Embedsmænd er lige saa falsk, som hans derpaa grundede Forslag er udførlig, endog stridende med vor Statskonstitution, saavel som med enhver god Statsorganisation. Er P. ikke selv Embedsmænd, og tænker han, eller har han aldrig tænkt paa at blive Embedsmænd, saa vil jeg troe han har skrevet sit Brev i bedste patriotiske Mening, men i den største Uvidenhed om Embedsagers Gang. Thi at Ære og Kraft kan forbindes med den strengeste Subordination, viser jo enhver Krigshær. Den høiere Autoritet maa være meget dum og svag, som, for at faae en paalidelig Efterretning, eller at udføre en Foranstaltning, skal vise en underordnet sit Embedsmænd Agtelse og Tillid, eller være bange for at postale hans Pligtforsømmelse. Jeg indrømmer at det gamle: *sta bene cum Domino Priore, et fac officium taliter qualiter*, værne ofte om den flette, høiere som lavere, Embedsmænd. Men saa har været for Klosterne, hadesaa dette Ordspog skives

sig, bleve til, og saa vil det blive, saalange det ere Gæster, der heri som i mere ere menneskelige, altsaa usfuldkomne, Indretninger. Muligt derfor, at mangen Iet Embedsmand finder bestandig eller dog længe rolig, fordi han følger hin Klagskabsregel. Men den vil kunde følges under den bedste Lovgivning for Embedsmændenes Ansvarlighed, og Uordener, som følge af den, maa ikke tilskrives Lovgivningen. Denne giver enhver Underfaat Lov til at klage over enhver høj og lav Embedsmand, som det 26de Kapitel i Christian den Femtes Lovs 1ste Bog viser. Jeg nægter ikke, at den altsaa store Dagt, Embedsmændenes i hine Lovkapitel omtalte Erklæring senere have faaet, er en for Resfærdighedens Fremme ikke heldig Forandring. En af Kundskaber og Stilling anseet Lovlært har og derved vist denne ikke saa høilidige Forandring i Lovgivningen; S. Forfærs Forslag til Christian den Femtes Lovs 1ste Bogs Korrolfning i andet Bind p. v. 611 — 13. 624 — 628 — 30. Besværet af 15de November 1660 over vedkommende Autoriteters upaalidelige Omgang med disse Erklæringer har vist derfor ikke været ubekendt for Konstituten af hint Kap. i Christian den Femtes Lov. Men denne Embedsmændenes Indsigelse paa Uafaldet af Forgerens Klager og Androgender vilde være uden Skade, naar altid Supplikanten med Resfærdighedens vedkommende høiere og lavere Autoriteters Erklæringer og Opklæninger, der begrundede Resfærdigheden. Findes da en Erklæring eller Opklæning falsk og urigtig, da taler Resfærdighed for, at Klageren bør kunde tiltale en saadan høj eller lav Autoritet. Men, skjønt jeg vel tilføjer, at Publikum Dom over en Embedsmand ofte er langt paalideligere, end den hans Forsætte give ham, og skjønt derfor al mulig Publisket i Embedshandlinger er den sikreste Kontrol mod Embedsmand, saa kan dog Philatus's Forslag, til at enhver enkelt Mand i Publikum skulle maatte kunde tiltale en Embedsmand, ikke ansees uden for rovgalt Hjernespind, upassende med vor Konstitution, fornærmende og nedværdigende de høiere Autoriteter, og som dertil vilde afsjedkomme de største Resfærdigheder og Uordener. Man maa sandelig forundre sig over, at en fornustig Mand kan som gode Varer sælge sig Salimatiad. Ved han da ikke, med hvormange forskjellige tænkelige Folk en Embedsmand har at stæffe, og hvor let selv den resfærdigste Embedsmand kan støde en Enkelt, som straks vilde troe sig saa fornærmet, at han fandt Grund til Sags Anlæg mod Embedsmanden. Kan ikke en saadan fornærmet klage, og er han ikke saa sikret nok for Skades Erstatning, naar med Klagen omgaaes efter Lovens 1 — 26, eller efter som jeg har tilladt mig om vedkommende Autoriteters Erklæringer at erindre. Have vi ikke og selv trykte Besværet paa Klager over selve de kongelige Collegier, eller enkelt Medlem i dem, der er værdigst Majestæten allerhøieste Opmærksomhed. Jeg kjænder derfor ingen grovere vor Lovgivning gjordt Beskoldning, end Philatus's: at den skal værne om de forsømmelige, stette, og uretfærdige Embedsmand. Thi Folgerne — jeg siger det igjen — af Misbrug, af menneskelige Svagheder o. s. v. maa ikke skrives paa Lovgivningens Regning.

Endelig foreslaaer Ph., at en eneste af faste, resfærdige, og patriotiske Characterer (hvormange findes af dem i disse Tider?) bestaaende Domstol skulde for hele Landet organiseres, til at domme tiltalte Embedsmand. Og saa i dette Forslag, hvis Uræmelighed indsees, ved et anførsel, ligger en

Beskoldning baade mod de ordinære Domstole, som ikke skal have faste Regler at domme efter, og mod Regjeringskollegierne, der skal have en naturlig Tilbøielighed til at bestotte dem, de have fremmet til Embeder; thi det sidste siges just under dette Forslag

Et og andet kunde vel endnu være at erindre ved Ph. Brev, som naar S. 10 og 11 i Kg. 27 September 1799 og Bladeten 4de Jan. 1800 siges, at stoppe Runden paa Private, der kunde døbe, at undersøge en Embedsmænds Forhold, hvorimod Embedsmanden ikke bør nægtes den ædle Glæde, at kunne overse og tilgive m. m. Dog det hele Brev med dets gjorte Forslag fortjener ikke, saa troer jeg at have vist, næpse at drøftes, i hvormegen Opmærksomhed det for sin Gjænsand kan have vakt. Kun kan jeg ikke tilbageholde min Forandring over, at den ellers saa forsigtige Redaktør af Skildriet tør modtage og i tre af sit Blads Numere udfæstet under et maskeret Navn et Brev, der angriber Statens baade Lovgivning, og høiere som lavere Autoriteter.

5. 6. 6.

Teatret.

Mandagen den 16de October: Den paadigtede Galiskad, Comodie i 1 Act; og: Den letfindige Pægter, Lustspil i 3 Acter. Imellem Støkkerne: En Entree.

Døde.

Kongelig Kirkebetjent G. P. Seboff, 42 Aar; afbetiget Premierlieutenant P. A. v. Fuus, 37 Aar; Hr. G. Sperlichou, 22 Aar; alle i Kiøbenhavn.

Reisende.

(All Kiøbenhavn.) Ankomne den 12te October: Præsident Herlofse fra f. Laurvig. Kommandørerne Wälfers f. Kottens. Lieutenant Dibensburg f. Faberslev. Oberst Dannfeldt. Major Gejst, begge f. Holmsø. Præsident Schou f. Thorslund. Forbærerne Loterger og Bohum, begge f. Grenaa. Eskadronchefen Helm f. Holmsø. Capitän Braun f. Kølbe. Stabsløjtnant Wobmann f. Esromborg. Contorist Herild f. Warde.

En complet Etage med Kjøkken, Stald og øvrige rummelige Erlig ligger for et hærskad eller Familie, eller for en Person som ønsker Paahus samt Kjøkken m. v. er at laae. Værten ubi Gaarden No. 204 i Panergaden forviler.

Nogle Glasser gamle gammel Rom og gammel Rabera er til Salg i Sørgergaten No. 92, anden Sal.

Forvepriser i Kiøbenhavn, den 14de October.
 Hvide Londen 7 Rbd. 1 Rk. a 7 Rbd. 4 Rk.
 Rug Id. 4 Rbd. 1 Rk. a 5 Rbd. 1 Rk.
 Bog Id. 2 Rbd. 4 Rk. 8 Rk. a 2 Rbd. 5 Rk. 8 Rk.
 Havre Id. 2 Rbd. 3 Rk. 8 Rk. a 2 Rbd. 5 Rk.
 Hæter Id. 4 Rbd. 3 Rk. a 5 Rbd. 3 Rk.
 Høget Kjøst, Id. 4 Rbd. 1 Rk. a 4 Rbd. 2 Rk.
 Grønt Kjøst, Id. 2 Rbd. 4 Rk. a 3 Rbd.
 Emer Id. 1 Rk. 14 Rk. a 2 Rk.
 Wa, Cnefen 2 Rk. 12 Rk. a 3 Rk.

Dette Blad tilbringes Subskribenterne de 6 Dage i Ugen for 2 Rbd. 4 Rk. i Rigsbanksedler og Legn
 Trykpapir, og 3 Rbd. 4 Rk. i Rigsbanksedler og Legn Skrivpapir et Hærdingsaar. Enkelte
 Nummere sælges ikke. Subskription modtages i Stormgaden No. 204, anden Sal.